

Særnummer
i anledning af Handicapafdelingens 10 års jubilæum
den 19. februar 2019

Formandens tale

Silkeborg Roklubs Handicapafdeling blev stiftet den 17. februar 2009 , så afdelingen fylder i disse dage 10 år, og det skal selvfølgelig fejres. I dette hæfte kan du læse Per Knudsens beretning om afdelingens fødsel og første tid. Sidst i hæftet har jeg samlet fotos og lidt tekst om jubilæet, der blev afholdt i dag, den 19. februar 2019, i klubhuset.

Handicapafdelingen er et helt enestående helle for mennesker, der som følge af en senhjerneskade har en del at slås med. Her mødes de to formiddage om ugen med 23 andre med lignende udfordringer. Sammen med de fem dejlige damer, der sørger for rammer og indhold, danner de et unikt fællesskab. Der er tid til snak og hygge, men man kan også få et kærligt skub til at træne, hvis det en dag kniber med motivationen eller kræfterne. Der er tid og overskud til den enkelte, og har nogen brug for at blive hentet eller fulgt et sted hen, finder damerne også en løsning på det. Træningen er tilpasset den enkeltes mobilitet, og er der brug for særlig tilpasning, er det også en udfordring, der løses. Der bliver gjort nøje regnskab for antal kilometre i romaskinerne, så hver enkelt kan skubbe sig selv fremad. Det er da også tydeligt, at medlemmerne har gavn af træningen.

Irene er afdelingens absolutte midtpunkt. Hun har en naturlig myndighed og et meget stort hjerte, og så har hun den mest fantastiske humor. Den lægger en afvæbnende hånd på enhver udfordring, som en afdeling som denne uvægerligt kommer ud for. Irene lægger mange timer her i afdelingen, men det er gode timer, så jeg er sikker på, at hun gør det gerne.

Kommer man på besøg i Handicapafdelingen, går man altid derfra med et smil. Her er hjerterum og kaffe på kanden, og rummet emmer af hygge og tryghed. Her er en enestående tolerance og forståelse for, at vi ikke alle er ens. Der er en forståelse for, at en hjerneskade kan medføre, at man har svært ved at udtrykke sig, så der gives tid til at lytte, både til det sagte og det ikke sagte. Har man det bedst med bare at være med og lytte til snakken, så får man lov til det, og vil man gerne bidrage til snakken, bliver der lyttet.

Mange har været her i mange år, og det kan jeg godt forstå. Det er et sted, der må være helt umuligt at sige farvel til. Lad og derfor råbe et trefoldigt hurra for afdelingen og ønske den mindst 10 år til.

Lidt historie

I foråret 2004 fik Silkeborg Roklub et nyt medlem, som imod alle odds gerne ville være roer. Det nye medlem var Keld Sørensen, som mødte op til Åbent Hus med rollator, da han som følge af et multiinfakt året før havde pådraget sig en senhjerneskade. Kelds viljestyrke bar frugt, for han lærte at ro, blev styrmand og langtursstyrmand, og som uddannet instruktør fik han nye roere på vandet.
I 2008 fik Keld den tanke, at han kunne udnytte sine egne erfaringer og sin klubtræneruddannelse til at træne andre med senhjerneskader. Tanken var, at andre "i samme båd" kunne have glæde af at være med i fællesskabet i roklubben og arbejde for at genoptræne førligheden. Der skulle satses på den enkeltes muligheder, ikke begrænsninger. Kriteriet for at være med skulle være og er stadig, at medlemmerne skulle have en senhjerneskade, enten som følge af sygdom, ulykke eller som alkoholskade.

Beretning af Per Knudsen, formand for Silkeborg Roklub 2004 - 2011, om Handicapafdelingens fødsel og første tid

Starten med et tilbud til personer med handicap, som følge af senhjerneskade, opstod med Keld Sørensen i 2009. Som et slags forsøg blev der tilbudt en "klippekortsordning" med 10 gange for 250 kr for deltagelse i ergometerroning.

Vedtaget på bestyrelsesmødet den 19. januar 2009.

Både før og efter dette tidspunkt var der i roklubben megen debat for og imod at tilbyde personer med senhjerneskade plads i klubben. Modstanden gik især på problemet med at optage medlemmer med handicap, som var uforeneligt med at deltage i roaktiviteter på vandet. Udfordringerne var eksempelvis at overholde kravet om at kunne svømme minimum trehundrede meter, kunne lære at håndtere åretag på linje med andre og i det hele taget at kunne gennemføre et instruktionskursus. Ved siden af disse problemer med en optagelse var der også en vis modstand blandt klubbens medlemmer mod at afsætte plads og give rum for handicappede, idet man ikke mente, at klubben kunne tage ansvaret under udøvelse af aktiviteter på klubbens område. Desuden ville flere klubmedlemmer skulle være tilstede og dermed fragå fra andet i klubben. Derfor var ergometerroning, ophold i klubben i almindelighed og lignende aktiviteter, der ikke var foregik på vandet, heller ikke velset blandt flere i klubben.

Tiltaget viste sig dog ret at blive en stor succes. Dels blev det hurtigt et tilløbsstykke, og dels hjalp træningen på at mindske deltagernes handicap. Desuden var der stor opbakning fra Silkeborg Kommune, idet medarbejdere herfra deltog, når de handicappede var i klubben. Endelig var der klubmedlemmer, der gerne hjalp alle til rette med ergometrene og det sociale liv, der efterhånden opstod.

*Ved generalforsamlingen den 24. februar 2011 blev handicapområdet i Silkeborg Roklub som et nyt udvalg/afdeling med Keld Sørensen som formand. Begrundelsen var at "*Handicapområdet har nu (februar 2011) en størrelse, der kræver fastlæggelse af ansvarsområder, kompetenceområder og målsætninger. Udvalget har 22 medlemmer"

Citat fra Generalforsamlingen 23. februar 2012:

”Handicapafdelingen blev ved sidste generalforsamling gjort officiel med Keld Sørensen som en naturlig leder. Afdelingen er fortsat en succes, faktisk så stor, at det har været nødvendigt med begrænsning af optaget af nye medlemmer til afdelingen.”

Per Knudsen

I 2009 startede det med et hold på tre, men hurtigt kom der flere til, så der blev dannet to hold, Hjerneholdet og Alkoholdet, der mødtes i klubben henholdsvis tirsdag og torsdag formiddag. Medlemmer strømmede fortsat til, og da de to grupper havde mange udfordringer til fælles, valgte Keld at slå de to hold sammen, så alle kunne træne to gang om ugen. Efterhånden som afdelingen voksede, fik Keld brug for hjælp, så Malle og Katrine meldte sig og var med i en række år. Senere kom Irene, Linea, Birthe og Maria til.

Keld måtte i 2014 opgive at være med som følge af svigtende helbred, så i dag styres afdelingen med fast, men kærlig hånd af de fire damer. Margrethe er kommet til, så afdelingens medlemmer har glæde af hendes ekspertise som fysioterapeut hver tirsdag. Der trænes, men der er også plads til hyggeligt samvær og omsorg for hinanden.

Feature i Midtjyllands Avis den 15. 2. 2019
En uge før jubilæet kom avisen på besøg i afdelingen med henblik på at lave en feature til VITA sektionen.
Der blev taget billeder i motionsrummet, hvor der i dagens anledning blev roet i takt. Irene listede rundt mellem romaskinerne med en ridepisk, så der var noget at grine ad.

Journalist Sanne Helene Højbjerg fik en god snak med Irene, der blandt andet fortalte:
"Jeg har været med som træner i alle ti år, som afdelingen har eksisteret, og jeg kan se, at det virker med de her træningsdage og det her hold. Det er simpelthen så godt at se, hvordan de, der kommer her bliver bedre fysisk med tiden. De får livsmod ved at møde ligesindede."
Leif Skougaard, der også har været med i alle de ti år, bekræfter Irenes iagttagelse. Han udtrykker det sådan, at "Det er sådan set det her, der er med til at give mig et ordentligt liv."
Ane Lise Hansen, der har været medlem i afdelingen i et år, fortæller til avisen, hvordan træningen i roklubben har hjulpet på den lammelse, to blodpropper har forårsaget. I afdelingen behøver hun ikke sin rolator, for "herinde er jeg tryg."
På denne og næste side ses nogle af avisens fotos fra motionsrummet. (Foto Martin Ballund)

Jubilæet den 19. februar 2019
Handicapafdelingens jubilæum blev fejret i klubhuset med en reception, hvor alle sejl var sat til. Sponsorer, socialudvalgsformanden og afdelingens venner – herunder æresgæsten Keld Sørensen - deltog sammen med en stor flok rokammerater fra klubben.
Rostuen var stuvende fuld, og der blev snakket og hygget, mens gæsterne nød alle de lækkerier, afdelingen diskede op med.
Det blev en fantastisk fest, så vi glæder os allerede til næste jubilæum.
Dorrit Sidenius

